

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1336/2020
20.01.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Љубиша Павловић адвокат из ..., против туженог Града Ужица, којег заступа Градско правобранилаштво, ради измирења уговорних обавеза и накнаде штете, одлучујући о ревизијама тужилаца и туженог изјављеним против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2414/19 од 05.12.2019. године, у седници већа одржаној дана 20.01.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2414/19 од 05.12.2019. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2414/19 од 05.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ужицу П 45/19 од 03.04.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцима на име накнаде штете плати износ од 34.330 евра у динарској противвредности са законском затезном каматом по средњем курсу према коме пословне банке откупљују страну валуту на дан плаћања почев од 22.01.2018. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим су тужиоци тражили да се обавезе тужени на исплату износа преко досуђеног у ставу првом изреке, а до тражених 159.100 евра у динарској противвредности са законском затезном каматом по средњем курсу према коме пословне банке откупљују страну валуту на дан плаћања, почев од 22.01.2018. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима солидарно накнади трошкове поступка у износу од 668.438,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2414/19 од 05.12.2019. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужилаца и туженог и потврђена пресуда

Вишег суда у Ужицу П 45/19 од 03.04.2019. године у првом и другом ставу изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у трећем ставу изреке пресуде Вишег суда у Ужицу П 45/19 од 03.04.2019. године, тако што је обавезан тужени да на име накнаде трошкова парничног поступка тужиоцима солидарно исплати износ од 135.185,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену ревизије су благовремено изјавиле обе странке: тужиоци због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, а тужени због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП-а прописано је да је ревизија недозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. став 1. и 3.), осим из члана 404. тог закона. Према члану 403. став 3. ЗПП-а, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужени ревизијом побија другостепену пресуду у делу којим је правноснажно усвојен тужбени захтев. Вредност предмета спора у том побијаном делу, одређена у складу са чланом 28. став 1. ЗПП-а, износи 34.330 евра и нижа је од вредности која је чланом 403. став 3. тог закона прописана као меродавна за дозвољеност ревизије. Тужени се у ревизији не позива на члан 404. ЗПП-а, а ни из њених навода не произилази да је изјављена из неког од разлога предвиђених наведеном одредбом.

Из ових разлога, на основу члана 413. ЗПП-а, одлучено је као у првом ставу изреке.

Одлучујући о ревизији тужилаца, на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да њихова ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Битна повреда одредаба парничног поступка из тачке 12. става 2. наведеног члана, на коју се изричито указује ревизијом, није законски разлог за овај правни лек (члан 407. став 1. тачка 2. ЗПП-а). Ирелевантни су наводи ревидената о битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП-а, учињеној неправилном применом одредбе члана 194. тог закона. У конкретном случају, поднета је тужба за осуду на чинидбу – накнаду штете, а наведеном одредбом прописано је када и под којим условима се може поднети тужба за утврђење.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су били у уговорном односу са фудбалским клубом „Слобода“ из Ужица, са којим су 02.04.2003. године закључили уговор о закупу пословног простора у приземљу западне трибине стадиона. Уговор је закључен на одређено време, у трајању од десет година, са уговореном закупнином у висини од 500 евра месечно. Анексом од 21.07.2003. године уговорне стране су уговориле

да ће закупни однос почети да тече од дана када закуподавац обезбеди струју у пословном простору и обавезу закупца да плаћа део оствареног прихода од игара на срећу коју може организовати у закупљеном простору. Између уговорних страна закључен је и уговор о закупу без датума, на одређено време – од 01.03.2004. године до 01.03.2016. године, са уговореном закупнином од 700 евра месечно коју ће закупци – тужиоци плаћати до 01.03.2014. године, јер су за преостале две године закупа исту платили унапред, у износу од 12.000 евра. Анексом од 25.05.2009. године тужиоци су обавезани да плате дуг закуподавца у износу од 10.600 евра, и уговорено да се на тај начин затвара потраживање закуподавца на име закупнине за целу 2013. годину, период од 01.01.-01.03.2014. године и период од 01.04.2016. године до 31.12.2016. године. Истим Анексом период закупа продужен је до 31.12.2018. године. Правоснажном пресудом на основу признања Вишег суда у Ужицу П 1181/2010 од 02.07.2010. године утврђена је ништавост одлуке Скупштине општине Титово Ужице од 27.09.1990. године и уговора о преносу права управљања и коришћења Ов 428/91 од 13.03.1991. године, и утврђено да тужени Град Ужице има право коришћења објекта стадиона „24. септембар“ у Ужицу, као непокретности у државној својини и право јавне својине на земљишту на којем се стадион налази. Тужени је, закључењем новог Анекса уговора о закупу са тужиоцима од 14.09.2010. године, ступио на место претходног закуподавца. Тим Анексом тужиоци су се обавезали да о свом трошку ослободе пословни простор који користе све док трају радови на реконструкцији стадиона, у периоду од шест месеци – од 15.09.2010. године до 15.03.2011. године, с тим што ће тужени плаћати закупнину за други пословни простор који у том периоду тужиоцу буду користили, у износу од 800 евра месечно. Анексом уговора продужено је време трајања закупа до 30.06.2019. године, а тужени се обавезао да по завршетку реконструкције уведе тужиоца у посед новоизграђеног и комплетно опремљеног пословног простора површине 139,60м² у приземљу западне трибине стадиона и да им, уколико их не уведе у посед у уговореном року, надокнади штету у висини од 2.000 евра на месечном нивоу. Тужени је закупнину за други пословни простор платио за период од 15.09.2010. године до 15.03.2011. године. Тужиоцима су 11.10.2011. године предати кључеви од пословног простора на стадиону, о чему је сачињен записник у којем су тужиоци ставили примедбе на опремљеност пословног простора. Тужиоци тај пословни простор почињу да користе у децембру 2015. године и користе га до јуна 2016. године за обављање своје делатности. Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1740/15 од 17.03.2016. године преиначена је првостепена пресуда и утврђена ништавост уговора о закупу и Анекса уговора које су тужиоци закључивали са фудбалским клубом „Слобода“ из Ужица и туженим, и наложено им да се иселе из новоизграђеног пословног простора и предају га туженом.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одлуку о делимичном одбијању тужбеног захтева донели правилном применом материјалног права.

Одредбом члана 155. Закона о облигационим односима прописано је да је штета умањење нечије имовине (обична штета) и спречавање њеног повећања (измакла корист). Према одредби члана 189. став 3. наведеног закона, при оцени висине измакле користи узима се у обзир добитак који се могао основано очекивати према редовном току ствари или према посебним околностима, а чије је остварење спречено штетниковом радњом или пропуштањем.

Тужиоци у овом спору потражују штету у укупном износу од 159.100 евра, у коју су урачунати закупнина за други пословни простор у периоду од 16.03.2011. године до 15.11.2015. године (укупно 44.800 евра), накнада уговорена чланом 4. Анекса уговора о закупу од 14.09.2010. године за исти период (укупно 112.000 евра) и износ од 2.300 евра на име закупнине за период од 01.07.-01.12.2016. године, која је унапред плаћена измирењем обавезе закуподавца према његовом повериоцу, у складу са Анексом уговора о закупу од 25.05.2009. године.

Терет доказивања чињеница да штета постоји и њене висине је на оштећеном. Тужиоци у овом случају нису доказали да је њихова имовина умањена тако што су, уместо туженог плаћали закупнину за пословни простор узет у закуп, до предаје комплетно опремљеног пословног простора у објекту стадиона за који су имали закључене уговоре о закупу са више анекса. Обавеза туженог да у случају задоцњења са предајом пословног простора плаћа месечно по 2.000 евра била би добит коју би тужиоци остварили да није утврђена ништавост уговора, за све време доцње туженог у извршењу обавезе предаје комплетно опремљеног пословног простора. Ова одредба уговора има правну природу уговорне казне за чије остварење је потребно да су тужиоци, приликом предаје пословног простора у објекту стадиона, обавестили туженог да задржавају право на уговорну казну. С обзиром да тужиоци то нису учинили, немају право на накнаду штете у потраживаном износу као изгубљену добит.

Из ових разлога, по оцени ревизијског суда, нису основани наводи тужилаца о погрешној примени материјалног права. Ревизијски наводи о погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању, нису цењени имајући у виду одредбу члана 407. став 2. ЗПП-а.

Сходно изложеном, на основу члана 414. став 1. ЗПП-а, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**